

Andrej Bělocvětov se nejprve intenzivně věnuje šerosvitnému zátiš a portrétům, často s těžkým pastózním rukopisem a využívá inspirace Franse Halse a Rembranta. Vytvář také městské krajiny a zátiš v různých impresionistických variacích. Velmi důležitou okolností, utvářející výtvarný projev byla Andrejova synestézie, v jeho případě šlo o hudbu a barvy, tak zvané barevné slyšení. Padesátá léta znamenají pro Andreje přiklon k surrealismu, na druhé straně k picassovskému klasicismu a německé nové věcnosti Georga Grosze a Otto Dixe, vytvář portréty žen a dětí a také se věnuje zátiš. Je mu diagnostikována těžká epilepsie. Bělocvětovovy zdravotní problémy kulminují v padesátých letech a přetrvávají i po celá léta šedesátá. Sám autor mluvil o tzv. neosurrealismu, i když byl zasvěcen do světa surrealistických postupů a technik, necítil se jimi nikdy nějak svázan, tvořil velmi volně unášen svou představivostí. Kladl zároveň velký důraz na výtvarnou složku obrazu. Účastnil se kolektivních výstav skupiny Máj 57 v Praze 1957, 1958, ve Varšavě 1958 však neosobně přítomen, a 1964 v Praze. Roku 1958 má první samostatnou výstavu v Galerii mladých (U řečických) v Praze. Předkládá veřejnosti 60 obrazů, kvašů a kreseb z let 1957-59. V jeho malířském rukopise se projevuje sklon k pastózní malbě. V surrealistických kompozicích začíná rozvíjet syntézu klasicistického tvarosloví a gestického rukopisu, což se projevuje v neosurreálních a expresivnějších zátiších. Na přelomu padesátých a v průběhu let šedesátých, začíná Andrejova etapa abstraktního expresionismu a můžeme sledovat tři až čtyři výtvarné tendence. První poloha pollockovského typu je soustředěna na dripping a rychlé tahy štětcem. Plátna sice nemají obřích pollockovských rozměrů, přesto působí imponantně.